

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

<p>Előfizetési díj: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt. 50 kr. Az előfizetés az év folytatán minden hónapban megkezdhető.</p>	<p>Megjelen hetenként egyszer, VASÁRNAP. Az előfizetési pénzek, úgy a hirdetések is „<i>Toth László könyvnyom- dójának</i>“ czimzandók.</p>	<p>Szerkesztő- és kiadó-hivatal: BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM. E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető minden küldemény a szerkesztő- és kiadó- hivatalhoz intézendő.</p>	<p>Hirdetési díj: 3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár- leengedés adatok. Bélyegdíj minden beíratásért 30 kr.</p>
--	---	---	---

Kecskemét, 1878. aug. 10-én.

Hétfőn, azaz augusztus 12-ikén választás lesz, az alkotmányos jogok gyakorlatának napja, a midőn a polgár a választói jog gyakorlatával befolyását érvényesíti a törvényhozó testület alakulására.

A választás azonban nem csupán jog, hanem egyszersmind kötelesség, a melynek elmulasztása, elhanyagolása az illetők alkotmányos érzülete hiányának róható fel. A ki közönnyel néz ily tény elé, a ki nem érdeklődik, az nem becsüli eléggé azon jogot, a melyet az állam alkotmánya részére biztosít.

Igaz, hogy e jog gyakorlata ez idő szerint teherrel jár. A munka igénybe veszi a mezőgazdasággal foglalkozó polgár minden idejét, de a választói joggal bíró polgárnak kötelessége van nem csupán maga irányában, hanem hazája és alkotmánya irányában is, a mely kötelesség arra utalja őt, hogy a szorgos munkaidőből is szakítson ki annyit, a mennyit az állam alkotmánya a maga részére követel.

Nem forognak ugyan napi renden nagy, a közöny zsibbadását is érdeklődésre ébresztő eszmék, nem szórják lelkesültséget gerjesztő kérdések gyújtó szikrákként a nép közé, de a politikai érettségnek épen az legbiztosabb ismertető jele, hogy minden időben és körülmények között él a polgár a jogosultsággal s megteszi minden időben és körülmények között a maga kötelességét.

Kecskemétváros polgáraitól, a kik hizeleghetnek maguknak azzal, hogy értelmeseknek tartatnak, kik politikai érettségüknek már többször adták tanújelét, elvárható, hogy a választói jog gyakorlatát kedves kötelességnek ismerik, a mely elől félre vonulni, a jog gyakorlatától távolmaradni nem akarhatnak soha.

Az országos állapotok kedvezőtlen volta az alkotmányos szabadság uralma alatt is lehangolhatja ugyan egyik másik állampolgárt, s a „mivel sem törődni“ elv követőjévé teheték, de ha ezek miatt közönyöseks maradnánk alkotmányos jogaink iránt, ép úgy tennénk, mint a gazda, a ki jó földjébe több éven keresztül jó magot vetett s nem elégitvén ki őt a termés, kétségbe esik jövőjében.

Félre kell tennünk a ki nem elégitett remények közrehatása alatt megszülemllett lehangoltságunkat, s azon meggyőződésben, hogy mi eddigelé politikai magatartásunkban jó földbe jó magot vetettünk, remélünk lehet, hogy meg kell jönni az időnek, a midőn az általunk is kívánatos eredmény is be fog köszönteni.

Gyakoroljuk tehát választói jogunkat, ne tartson vissza bennünket az, hogy a magán teendő néhány órára háttérbe szorulni kénytelen, hanem lebegjen szemünk előtt szüntelen ama magasztos eszme, hogy alkotmányos állam polgárai vagyunk, a kiknek a törvény biztosítja azon szent jogait,

hogy befolyást gyakorolhatnak a törvényhozó testület megalakításában.

Kada Elek úr programbeszéde hiven kifejezi alak és tárgy tekintetében a politikai hitvallást, melyet a függetlenségi, az úgynevezett 48-as párt az országban és az országgyűlésen követ. Nélkülözvén gyakorlatlan és így tehát haszontalan elveik alapos, és az igazságnak megfelelő érvekkel való solid támogatását, pusztá magtalan szóvirágokra szorulnak, melyeknek hangzatosága a józan választót eddigi tapasztalása szerint nem fogja többé félrevezetni. Mentse Isten hazánkat, hogy valaha oda jussunk, hogy nemzetünk törekvése és céljai oly tartalom nélküliekké, felszínessé váljanak, mint milyenek a czélok és boldogítási eszközök a balok felén. A sorsnak ironiája, hogy egy párt, mely létezésének egész ideje alatt egyetlen egy tettet sem képes felmutatni, hazánk történetének oly korszakára merészel hivatkozni, midőn a nemzet nemcsak ábrándozott — mint a mostani 48-asok, — hanem teljes erővel, a legnagyobb emberi áldozatokkal igyekezett dicső eszméinek gyakorlati érvényt szerezni. A mult országgyűlésen is, mint az előbbieken, ők a képviselők számának feleslegét képezték. Volt-e csak egy is köztük, ki hozzájárult volna pl. a büntető-törvénykönyv megalkotásához? Vagy minő szerepet játszottak a kiegyezési kérdéseknél? Mig a kormánypárt egy része kivált ennek kebeléből, mert a kormány előterjesztéseit és eljárását nem helyeselte és evvel a többi kormányellenzéki pártok szövetkezvén, együttesen megalkották az „Egyesült ellenzék“t, a mely saját elvei szerint positiv ajánlatok, tervezetek- és módosításokkal lépett elő, addig a független-pártiak minden biztos előrelátás nélkül opponáltak — „csak azért is“, mint a makranczos nóta mondja. Ilyen alapon kormányozni nem lehet; az egyszerű tagadóállás nem felel meg annak, a ki élni és erősödni akar. De még elvi szempontból is magában véve absurdum, függetlenséget akarni és függetlenségünk egyik jogforrását, a pragmatika sanctiót megtagadni, melyszerint 1867-ben alkotmányunkat visszaállítottuk. A független-pártiak egyetlen érdeme, hogy azt mondják, elveikből soha fel nem adtak semmit. Nem tudom, igaz-e ez, vagy nem igaz, de még akkor is, ha igaz volna, hát mit nyertünk mi vele, ha élehetlen elveikhez oly makacsul ragaszkodnak, mintha veszedelem volna a hazára, ha azokat helyesebb, inkább célra vezető elvekké cserélték volna fel. Ezért épen az ellenkezője áll annak, hogy ők képezik az egyedüli jogos ellenzékot, és nem áll, hogy a kormánypárt és az „Egyesült Ellenzék“ közt az a kérdés, ki legyen miniszter, hanem az a feladat, hogy akárkit helyez a sors a kormány helyére, hazánk kormányzata megfelelően a nép akaratának és céljainak. Bizton reméljük tehát, hogy a ki a szeme

fényét nem vesztegeti, a küszöbön levő választásoknál nem adja a szavazatát olyanra, a ki a helyett, hogy hivatása szerint fáradozzék, dolgozzék, megelégszik vele, hogy ölbe tett kezekkel egy jobblétről csak álmodozik. —f—j.

Ős-rét (prairie) Csongrádmegyében.

Hanusz István.

(Folytatás és vége.)

Az akászok és lepényfák (Gleditschia) csak bókóló, zörgő vázak, melyek galyaira rászáradt a levélzet, a rezgő és fehér nyárfa citromsárga levelekkel arról tesznek bizonyosságot, hogy kártékonyan hatott levélzöldjöknek (chlorophyll) egészséges fejlődésére a túlságos vízbőség. A juhar- (Acer) és bálvány-fa (Ailanthus) csoportok biborvörös levelekkel pompáznak, de olyan pir ez, mint a minő a sorvasztó lázban szenvedőnek arcán ég. Legjobban érzik magokat a fűzek, melyek hatalmas gyökérszakált eresztve, úgy néznek ki, mint a hogy az alrun-gyökér termőfáját (Mandragora officinalis) a növénytan gyermekéveiben képelték, vagy, mint a mangrove (Rhizophora Mangle) fák a Marannon és Orinokko torkolataik körüli parti lapályon, melyeknek számtalan légygökere miatt hajóról partra szállni helyenkint lehetetlen.

Mindszentre menőben balra terül ez allee-től a fürengeteg, melynek képét halvány vonásokban bomlatni óhajtom.

Visszajövőben átkelve a Tisza jobb partjára, egyideig folyó hosszant haladtunk azon fűzek aljában, melyek zöld viszfénye nemcsak messze megfesti a sima víztükröt, hanem párhuzamos kettős görbületben futva, smaragdszín keretét is alkotja. A közel lápos visszhangzik a nádi rigók (Calamoperpe arundinacea, C. palustris, Sylvia turdoides) méla énekétől, melybe élesen vegyül a barkós czinke (Parus barbatus) hívogató csahangja, a távol ingoványból pedig a nevető sirály (Larus ridibundus) és bibicz (Vanellus cristatus) hangja volt kivehető, valamint egyes szélkiáltóké (Numenius arquata). Közel járhattunk a kis vöcsök (Podiceps minor) viznyős lakosztályához, mert a mily ijedten tört elő a sűrűből, oly esetlenül vágódott alá a Tiszába. Fejünk felett pedig tág köröket vonva egy pár réti sas (Aquila naevia) emelkedett fel csigavonalban, hogy szemünk elől a reggel könnyed felhőben nemsokára eltűnjének.

Termetes nyárfák mellett csavarodtunk a rétségbe, melynek szélén a tarka virágszőnyegen csoportokat képezve, ácsorgott a vak varjú (Ardea nycticorax), mely bár gémfaj, de ülő helyzetében annyira hasonlít a varjúhoz, hogy népünk oly jogosan nevezte vak varjúnak, mint a Lamium egy fáját holt csalánnak. Olynemű látogatásban e szárnyasok, mint ezúttal, kétségkívül részesültek egyébkor is, mert kiállított őreik közeledésünkkor hatalmas károgaással keltek szárnyra, mit megcselekedett ösztönszerűleg a többi is, noha még alig láthattak meg bennünket a partcsavarodás miatt.

Tovább befelé néhány sirály (Larus) és halászká (Sterna) telep felé vitt útunk, ezek nagy lármával riadtak fel költő helyeikről s tartottak egyenest felénk, hogy idegzsibbasztó kiabálásukkal fészkek látogatásától bennünket talán visszatartani sikerüljön, a sirályok ellenben egyideig csak kóvályogtak körülöttünk, de azután felkerekedve belebb távoztak a rétségbe; miután halászkáink meggyőződtek, hogy békés látogatók vagyunk, a Tiszának tartottak, hogy apró halak után leselkedjenek, de a mint egy-egy szemök ügyébe kerül, nyilsebesen s csaknem függőlegesen csapnak le a víztükrőre rájuk.

Közel másfél méter magas itt a varádics (Tanacetum), nem sokkal kisebb a sertecsek (Inula), de citromsárga virágaikkal mindketten azon versenyeznek, melyikük adjon élénkebb aranyzint e prairienek, melyet a szellő gyöngye fuvalma is tengerszerű hullámzásba hoz. A két küzdő felett a

győzelem pálmája azonban a réti és nagy kecske-disz (Tragopogon pratensis et major) lenne, ha nagyobb számban törekednék képviselni magát és délig nyíló virágait másnap is értékesíteni tudná, de ő tudja, miért siet annyira szárnyas magvait megérlelni: mintha egyedül ő fogta volna fel a Teremtő szótát: „Crescite, multiplicamini et replete terram.” „Növekedjétek, szaporodjatok és töltsétek be a földet.)

A bürök (Conium) meghozta már gyümölcsét és mint száraz kóró himbálódzik az annál dúsabban zöldelő ujnyi vastagságú tavi füte (Euphorbia palustris) mellett. Szomszédságukban talpas nagy leveleivel a keserű lapu (Arctium lappa) ad hűs árnyat a kék és piros virágú kis tikszemnek (Anagallis coerulea et arvensis), mely közelében a fehérvirágú csillaghúr (Stellaria) társaságában sűrűn fedi a nyirkos talajt. A keszeg és mérges saláta (Lactuca scariola et virosa) szép alakú fogas levélzetével ügyeszklik festőivé tenni környezetét, hol egy-egy mahola ziliz (Althaea officinalis) teljes pompájában virít s körülte, mint anyjok körül a csirkek, mocsos-fehér és sötét-lila nadálytő (Symphytum), bükköny (Lathyrus) és tarka kaszanyűg (Vicia) csoportosulnak.

De nem néma e rét, fűvében sok apró-cseprő lény hemzseg; és a mint az erdőnek, úgy a rétnak is megvan a maga zenevilága. Ha a fáknak összefolyó koronái, mint boltívek, az árnyék uralkodása, mint szent homály, a belövellő napsugár játéka, mint élénk színezetű freskók és főleg a vízhangzó kongás, mely a hangot kíséri, valami templomszerű kölcsönöz az erdőnek, mely azt ünnepélyessé teszi: úgy az erdőből rétre lépve, Herman Ottó szavai szerint olyformán járunk, mintha egy bazilikából olyan térre lépnénk, melyen élénk vásár foly. Minden a verőfényben fürdik, az apró lények ezrei röpkedve, szökődve nyüzögnek; más ezek a fűszálakon, a terebélyesebb levelek felszínén, alján lesnek, ülnek, mászkálnak.

Már jó távolra is hangzúr üti meg fülünket, de minél közelebb érünk, annál jobban válnak ki egyes hangnemek. Előbb még összefolyva, utóbb már bizonyos rhythmikus jelleget öltve, legelőször is a tücsöksereg lármája érkezik hozzánk, melyre a kri-kri szótag folytonos ismétlődése némileg emlékeztethet. Ezután kiválnak bizonyos perczó hangok, melyek a reszelés-, vagy kerepléshez, vagy azon szerzetetéshez hasonlíthatók, a melyet a papíron végig siető lúdtoll létrehoz; a méhek, legyek dongása, a szúnyogok ezreinek éneke, némely poloskák hangja egybeolvad oly halk morajjává, melyet jellemezni, valamihez hasonlítani bajos, mely azonban igen lényeges föltétele az élő rét fogalmának.

Terjedelmes tócsához érünk, melynek szegélyét vízi ebszőlő (Solanum dulcamara), réti és vesszős fűzény (Lythrum salicaria et virgatum) festé anilinpíros színre, hogy éles ellentétet képezzen a gyékény (Typha) haragos-zöld színéhez; az egyenesen felnyulakodó gyékényszálak közt, mint apró fehér csillagok koszorúja, a réti csikorka (Gratiola officinalis) egészíti ki a színkeveréket, hogy ne hiányozzék szemünknek a kedves nemzeti tricolor sem. A fekete és fehér barkós halászkák (Sterna nigra et leucopareja) egész gondatlanul várnak be e keveset háborgatott helyökön, mi kétségkivül

másképp van a vadászati tilalmon kívül eső időkben; de egypár viziram (Totanus) jólkor felröppent, közel lehetett fészkek, mert aggódó füttyel figyelmeztették kicsinyeiket a közelgő veszélyre, utóbb neki bátorodva, szándékosan tartottak felénk, hogy figyelmünket eltérítsék kicsinyeikről, melyek egyike, bár még egészen pelyhes, de már igen ügyesen úszott befelé a nádas sűrűjébe.

A közel fűzbokrok sűrű árnyából karakatak vagy Károly katonák (Carlo cormoranus) és gémekek riadtak fel, a repülő csoportból előbb a karakatak váltak ki, nyilsebességgel hasítván egyik a másik nyomában a léget, de csakhamar lecsaptak ismét fészkek közelében; a gémekek közül a vakvarjú tért meg társainál előbb, a jóval bátoratlanabb szürke gém (Ardea cinerea) ellenben csak később. Leginkább megtréfált bennünket egy törpe gém (A. minuta), mely a sás és szittyó (Juncus) sűrűjében lapult meg, de alig haladtunk odább, azonnal föl-emelkedett, 30—40 lépésnyire leereszkedett ismét, hogy mint ügyes akrobata kússzék egy 1½ méter hosszú nádszálon fölfelé, ott széttekintett és egy száraz, félig kidőlt fűz derekára röpvenve, tünt el szemünk elől a parti lósóka (Rumex hydrolapathum) és lenlevelű bögrek (Thesium linophyllum) által képezett csepleszben.

Annál könnyebb volt volna lövéssel kézrekeríteni a fehérszemű kacát (Anas leucopthalmus), vagy zöldlábú vizityúkot (Gallinula chloropus), mely a semlyeki csorbóka (Sonchus palustris), tavi hunyász (Stachys palustris) és ingoványi dűsan tenyésző menták (Mentha aquatica, crispa, piperita) illatos környezetében valószínűleg bogaraszott. A lassankint emelkedő talajon lizinka (Lysimachia vulgaris) díszleg, teljes pompájában a buzogányait érlelő sziromtákok (Ranunculus) között, melyek szomszédságában lóher (Trifolium repens, pratense, agrarium) telep terül, hol a szarvas kerep (Lotus corniculatus) mellett mézkerep (Melilotus officinalis) és gálga (Galega officin.) emelik magasra fejüket, de az illatár, mely közelöket kedvessé teszi, a mellettük szerényen meghúzódó kakukkfű (Thymus) és csombor (Pulegium) lehelik.

Az ördögbor (Astragalus) pörkölt színű hüvelyei megérlelték már magvaikat, de a seregélyszeder (Rubus fruticosus) gyümölcse csak most kezd pirosodni, a fekete és fehér üröm (Artemisia vulgaris et absinthium) pedig épen csak virág-bimbóik fejlesztéséhez fognak, hogy néhány nap múltán felteleshék igénytelen koronájukat, körülötük egyszerű udvart előhaladt kórú galambóc (Verbena), szegecs (Erysimum), sarkvirág (Delphinium), kigyószisz (Echium) képeznek. A montikán (Anthemis) kívül leginkább elemében van a bogács (Carduus), melynek elvirított ágait megtépte bár a szellő, és pelyhes magvai szerte szóródnak, de azért vigan emeli karminpíros új rózsáit magasabban, mint bármely növénytársa. Tővénel a taracz-búza (Triticum repens) mellett a biborvirágú földi mogyoró (Lathyrus tuberosus) csalogat.

Épületromhoz érünk, azt hinné a vidéken járatlan, hogy a rég elpusztult Szer községnek városházát látja maga előtt, mely néma borongással gyászolja a tatároknak 600 év előtti vandalizmusát, pedig nem egyéb ez, mint a levelényi major, az áradás előtti évben még egy kis oda lehelt para-

dicsom, melynek ákász és nyárfák nyújtotta hűvös homályában gyöngyvirág, lychnis, vadrózsa nyílt a csöndesen kanyargó Holt-Tisza bársonyos partjain, hol az erdő dalosai ezrével fészkeltek s lágy dalaikkal köszönték a felkelő napot, melynek sugárai apró fénygömbökbe töredezve szűrődtek keresztül a sűrű lombnyön, hol arkádiai boldogságban úszott családja azon uradalmi tisztnek, ki a birkatenyészésnek ez intéző központját lakásul nyerve.

Most lombjaiktól megfosztva, hazudtolják meg a fák az évszakot és hosszú, leveletlen ágaikkal, mint egy-egy megtépett, kúszált seprő, merednek a tiszta verőfényes légtérbe, s a pusztulás e helyét nem meri felkeresni egyéb szárnyas, mint a gerlicze, mely a száraz galyakon zokogva bűg s a bagoly, mely nappali búvóhelyét keresi e romdűledék odái között. Ez volt képe e majornak 1877-ben; de most már helyre van állítva, annyiban, a mennyit emberkéz egy év alatt jóvá tehet, a mihez azonban 10—20 tavasz kell, az még csak a jövőtől várja a feltámadást, mert a természet rendében ugrás nincs, csak következetes egymás után.

E prairie szélét, mely ott végződik, hol 1876-ban hirtelen emelt töltésekkel állták útját a berohanó ár tovaterjedésének, kenderpakócsa (Eupatorium cannabinum), vizibors (Polygonum hydropiper) igénytelen alakjai határolják, melyeken túl a czicz-kóró (Achillea), libatopp (Chenopodium) iglicz (Ononis), ökörfarkkóró (Verbascum), uti fű (Plantago), peszterce (Ballota) füte (Euphorbia cyparissias), helescopia, peplus), valamint a királydinnye (Tribulus terrestris) birodalma kezdődik, melynek térein elszabadult iringó (Eryngium) üzi szeszélyes játékeit, melynek hullámos futó fővényes talaját minden szellő mozgásba hozza és ver olyan porfelleget (jász-esőt), melyhez hasonlót csak a Szaharán lakó tuareg képes egykedvűen elviselni.

Nem lenne leírásom teljes, ha meg nem emlékezném még arról, mi e prairiet egy forró júliusi napon oly feledhetlen széppé tudta tenni. Ez a délibáb, a néprege aranyhajú délibábjá, kibe szerelmes a Nap, mert körútjában nála szebbet nem látott. Észreveszi ezt a Felleg és ádáz féltésből legsötétebb mezébe öltözve, harcztot üzen a ragyogó Napnak. Küzdenek sokáig, de végre a Nap átszűrve ellenét, szerelmesen pillant le az árva Délibábra, mely reszketve várja a viadal kimenetelét. Erre bosszújában a Felleg, hogy semmivé tegye közös ideáljokat, áradatkint pusztítva rohan a földre, de a Nap szírványból épít hidat s azon emeli magához az üldözött Délibábot. Miután pedig kitombolta már a Felleg magát, gyémántos hidon hozza vissza a Nap az árvát az ősz Pusztia atyai keblére, az aranyhajú Délibábnak keble pedig pihelve hullámszik, valahányszor hü lovagjára, a Napra feltekint.

A mily megragadó szép e kosmogonai kép, melyet népiünk keleti zamató költészetének gazdag ere teremtett, oly természetűnek mutatkozott az e kirándulás alkalmával, hogy azonban a féltékeny és bosszús Felleg esetleg nem azon ponton tombolta ki magát, hol mi jártunk, ránk nézve volt szerencse, mert nem leltünk volna a terjedelmes fürengetegben közel fedelet, mely barátságosan magához intsen.

TARCZA.

A drága harisnyakötő.

Német után: Schüfer Kálmán.

Egyik provinciális városban élt egy ismeretes ügyvéd, ki nem annyira jogi dialektika vagy szónoki tehetség, mint inkább az által tünt ki, hogy oly rafinírozott uzsorás volt, ki mellett a bécsi „Urgetzl“ még gyöngéd érzésű embernek nevezhető. Daczára az ügyvédi kamarának s uzsora-törvénynek, barátunk egész nyíltan üzte lelketlenségét, s a nagyszerű az egészben csak az, hogy az ügyvédi kamra behunytt szemmel nézte, hogy egyik tagja a piócsa-művészetben excellál. Kamatlábat emberünk nem ismert; azt gondolta, hogy a kamatszámításnál nem ismeri ki magát. Ha 50 frtot kölcsönzött, akkor a megszorult 3 hónap múlva a dato fizetendő váltót kelle aláírni — száz forintig, s ezt ő 13 perzentnek nevezte; nem is igen kötött, mint mondja, nagyobb uzsoraüzleteket — 13 perzentnél, csak hogy nem tudta pontosan kiszámítani, hogy mennyit tesz ki 13 perzent.

Néhány év előtt egy magas állású tiszt helyeztetett nyugalomba, ki ezen városban telepedett le.

Sokat sottogtak akkor a rögtöni nyugalomba helyezés okáról s általában azt hitték, hogy a tiszt egy magas állású hölgyet kompromittált s e hir annál inkább talált hívőkre, mert ugyanekkor egy magas családban válóper indított meg, mely daczára a discretionnak, melylyel tárgyalatott, a scandalt chronique-ra bő anyagot szolgáltatott.

A nyugalomazott itt visszavonultan élt, senkivel érintkezésbe nem jött; de minthogy már ideérkezése előtt igen el volt adósodva, a derék jogtudós körmei közé került, ki csakhamar nemesak a bútorokat,

hanem a pensiót is lefoglalta. E közben a tiszt meglehetősen vagyont örökölt s ez is mindjárt az uzsorához vándorolt, kinek követelései még mindig nem voltak fedezve, mi könnyen felfogható, ha meggondoljuk, hogy az eredetileg kikölcsönzött tőkéhez havonként a kamatok s kamatos kamatok híven odairattak.

Végre a nyugalomazott mégis nagyon szívére vette a dolgot s minthogy másképp a dolgon nem segíthetett: lefeküdt és — meghalt. Senki sem érzett a haláleset fölött oly őszinte, benző fájdalmat, mint az uzsorás ki az elhalt pensiója által tőkéletes havi díjt húzott s azon reményben volt, hogy az örökké ügy lesz. A közjegyző fölvevő a hagyatékot, ez nagyon is szegény volt. A kevés ingóságok kívül, melyet az uzsorás már ügyis rég lefoglalt, nem találtak egyéb értéket mint egy selyem harisnyakötő aranyesattal, a szalagon pedig csinos betűkkel himezve: „M. M. . . . n. H.“

A harisnyakötő tulajdonképi értéke mindössze is egy forint lehetett, de még csak most emlékeztek meg a tiszt rögtöni nyugalomba helyezéséről s a spekulatív uzsorás azon meggyőződésre jutott, hogy e tárgy, mint corpus delicti az illető szemében sokkal nagyobb értékkel bír.

E meggyőződése egy közbejött esemény által igen megerősödött.

Egy este az ügyvéd úr irodájába egy idegen úr jelentette magát, kinek az ügyvéddel igen sürgős beszélni valója van.

— Egyedül s hallgatózók nélkül vagyunk? — kérde az idegen, miután belépett az ügyvéd szobájába.

— Teljesen egyedül! — volt az ügyvéd felelete.

— Én X. herceg vagyok, — mutatá be magát az idegen, — az uralkodóház tagja.

Az ügyvéd meggörbült, hogy úgy nézett ki, mint egy élő kérdőjel, s boldogan mosolygott, mert leghőbb vágyainak egyikét elérni látta. Már régtől fogva volt ugyanis vágya egy érdemjeire, ha mindjárt a legkisebb „Thunichsrend“ lett volna is, a hogy a tunisi fejedelmét hívják; de ez ohaját mind-éddig még nem érthette el.

— Parancsol fenség?! — sottogá az ügyvéd.

— Rövid idővel ezelőtt egy nyugalomazott katonatiszt halt itt meg. — Becsületszavát kérem, hogy beszélgetésünk titkát a legszigorúbban fogja megőrizni.

— Fenség, becsületszavamra, hallgatok mint a sir.

— Jó. Az említett tisztnek nővéremmel Malvin hercegnővel viszonya volt.

(— Áh! M. M. . . . n. H. M. Malvin hercegnő! — gondolá magában az ügyvéd, de nem szólt.)

— Sógorom, — folytatá a herceg, — válóper is indított nővérem ellen, de mi minden botrányt kerülni akarunk. Azonkívül nincs is kézzel fogható bizonyítéka, panasza tehát visszautasított. A harisnyakötő mely a hagyatékban találtatott, nővéremé, s nekem azt minden áron birnom kell. Az árverésnél sógorom megbizottja is megjelenhet, ki szintén meg akarja azt kapni, hogy bizonyítéka lehessen a házasságtörésről. Láthatja tehát, hogy mily nagy szükségem van reá. Önhöz fordulok, ki az elhalt körülményeit pontosan ismeri. Meg akarja számomra a harisnyakötőt szerezni?

— Parancsolatjára fenség, de —

— Értem, ön pénzbeli biztosítást kíván; adjon tollat, tintát, papirost, majd a nemzeti bank itteni fiókjához fogok 30,000 frt. erejéig utalványozni.

Az ügyvéd összecsapódott, mint a bicska.

ÚJDONSÁGOK.

— **A független szabadelvű-párt** képviselő-jelöltjeit f. hó 4-én fáklyásmennel tisztelte meg. Főrián Károlyt, alsó-kerületi képviselőjelöltet Tassy Pál, dr. Szeless József felső-kerületi követjelöltet Dömötör Sándor üdvözölte. A fáklyásmennel után a párt tagjai az „Olvasó-kör“ helyiségében gyűltek össze vacsorára, hol nem volt hiány a szellemes pohárköszöntőkben. Szellemes pohárköszöntőket mondottak különösen Dékány István jogtanár, Dömötör Sándor és Bogyó Pál urak. A társaság a hajnali órákig mulatott.

— **Hymen.** Gáll Ferenc helybeli kir. t.-széki elnök úr f. hó 5-én tartotta esküvőjét a bájos és kellemes Bánhidya Mária kisasszonnyal Félégyházán. Boldogságot az új frigyre.

— **Esküvő.** Schwarcz Flóra és Wertheim Samu esküvője f. hó 14-én d. u. 4 órakor fog a kecskeméti izr. imaházban megtartatni.

— **Félszázados papi jubilaumot** ünnepelt e hó 6-án Kecskemét város egyik büszkesége: Horváth Cyrill tudományegyetemi tanár úr 50 nagysága Budapesten. Azon jókívánatokhoz, melyeknek rendtársai nevében Budaváry József úr hármasszónya (chronostichon, hexastichon, alcaeosi óda) adott főnkelt kifejezést, mi is hozzájárulunk egész mértékben. Ha előlegesen nem figyelmeztethetjük lapunk olvasóközönségét ez ünnepélyre, legalább utólag igyekezzünk adni az ünnepelt életrajzában főbb adatait; részint azért, hogy városunk ifjú nemzedéke elé ragyogó példát állítsunk, részint hogy a vád: „Nem érdemi meg nagy férfiak a nép, mely azokat megbecsülni nem tudja“ rájuk ne olvastassék. Horváth Cyrill úr született Kecskeméten 1804. október 17-ikén. Középtanodai tanulmányai befejezése után 1820-ban a nemzeti szellem híjű ápolói közé, — a kegyes tanító-rendbe, — lépett. Tanított Podolinban, Vácson, Szegeden, Budapesten mint középtanodai tanár és utóbb igazgató, a mult évtized eleje óta pedig mint a bölcsészettudományok nyilvános rendes tanára a magyar kir. budapesti tudományegyetemen. A magyar akadémiának 44 év óta tagja. (1834-től levelező, 1836 óta rendes.) Irodalmi munkálkodása színművekkel, neveléstani és különösen bölcsészeti dolgozatokkal gazdagította nemzetünk szellemi tőkét. Őt, ki bölcsészettudományi jubilaumát is megünnepelte már, tartsa meg az Isten városunk dicsőségére, a hazai tudományosság hasznára még igen sokáig!

— **Kada Elek** kinyomatta program-beszédnek nevezett programmal beszédét. Sajátságos, hogy az ötödik hasáb olyan, a miből semmit sem mondott el. Tódozni kellett biz azt a program-beszédet, de még így tódozva, kifejezéseiben szelidítve s Kossuth áldást kiterjesztő kezét ellhallgatva is, messze marad attól, mit egy program-beszéd től az értelmes választó polgár vár.

— **Orgyilkosság.** Kéri József 18—19 éves suhancz, Lakatos János lajos-mizsei gazdaember kocsisa f. hó 4-én éjjel a tanya előtt alvó gazdáját fejével agyonütötte. A törvényszék küldöttei f. hó 5-én mentek ki Lajos-Mizsére a bonczolás eszközésére. A gyilkos mindent bevallott s mások unszolására követte el a gyilkosságot.

— **Mocsáry Lajos** f. hó 11-én megint megje-

— Fenség, az fölösleges, szava elégséges s nekem van pénzem elég. Hanem más óhajom volna, egy kiténtetés, decoratio.

Mosolyogva fordult el a fejedelem s mondá:

— Ha a harisnyakötőt át fogja adni, hercegi szavamra mondom, meg fogja ön a báróczimet kapni, s gondom lesz reá, hogy az utódaira is kiterjesztessék.

Ezzel fölállott a herceg, kegyteljesen intett fejével s eltávozik.

— Senkinek sem vagyok itthon! — kiáltott ki iroda főnökének az ügyvéd. — Sürgős dolgom van! — bezárta az ajtót, leült s irt.

Ha valaki megleshetne volna, hogy mit irt, könnyen észreveszi, hogy csak saját nevét írja számtalanszor egy iv papírra: „Baron von und zu...“

Hetek multak. Az ügyvéd mintha ki lett volna cserélve. Közel levői örültség nyomait akarták rajta észrevenni. Új frakkot csináltatott s a szabónak sokatmondó kacintással mondá, hogy nyitott gomblyukakat készítsen; egy patvaristáját elüzte, mert csak tekintetes úrnak hívta, s nem nagyságotla, egy adósának tíz forint kamatot engedett el, azon fölött alatt, hogy őt a lapokban, mint az emberiség legnagyobb jóttevőjét dicsérje.

Végre eljött a nagy nap, az apróságok árvereztettek el s a harisnyakötőre is rákerült a sor. Egy idegen, valószínűleg külföldi is megjelent az árverésre, ki midőn az ingóságok árvereztettek, egészen passiv viselte magát; de midőn a harisnyakötőre került a sor s annak kikiáltási ára „egy forint“, az árverelő által gúnyos mosolygással fogadtatott, megfordult s a z forintot ígért.

Az uzsorás figyelmes lett.

— Ez bizonyosan a féltékeny férj küldötte, —

lenik Kecskeméten, hogy tudja Isten hányadszor elmondja program-beszédét. Lesz tehát beszéd a nép szája izére készítve, jut belőle nemcsak Halas- és Miskolcznak, hanem a jámbor Kecskemétnek is.

— **Egy per, melynek házasság a vége.** A helybeli járásbírósal elött a héten egy érdekes per folyt le, a melynél a felek: egy fiatal ember és egy nő képviselőik mellett személyesen is megjelentek. A tárgyalás folyamán a személyesen megjelent felek oly tények taglalásába kezdtek bocsájtkozni, hogy a bíró kénytelen volt a nyilvánosság kizárását elrendelni. Mikorra a hallgatóság bebecsájtatott, a peres felek, mint völegény és menyasszony állottak egymás mellett s ügyvédek a násznagyi szerep elvállalására kérték fel.

— **Mint halljuk,** a „Kecskemét“ ugyancsak főzi a replikát lapunk legutóbbi számában megjelent s Kada program-beszédét bíráló cikkre. Lesz gorombaság elég.

— **A Dégi korcsmájában** a hét folyamán ugyancsak etette és itatta a polgárokat Kada, a függetlenségi-párt jelöltje. Huszonnégy kilo húst csak megér az a négy választó polgár, a ki ott megjelenve, a többi nemválasztó polgárral vette magának a türelmet, hogy végig hallgassa a jelölt dictioit. A párt méltóságához illőleg volt verekedés, kidobálás, meg lerészegedés is.

— **Iskolai jelentés.** A nagyméltóságú m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszteriumnak folyó évi július 31-én 10,558. sz. kegyes rendelete alapján a kecskeméti m. kir. állami főreáltanoda kiegészítéseül a **VIII. osztály megnyitása engedélyeztetvén**, ezennel tudomására hozatik a t. cz. szülőknék, hogy a beiratások f. évi augusztus 29., a rendes előadások pedig szeptember 2-án veszik kezdetüket.

Az igazgatóság.

— **A kecskeméti városi gazdasági szakosztály** lal egybekapcsolt felsőbb népiskola 1877/8. tanévi értesítője megjelent és szerkesztőségünkhöz beküldetett. Összeállította Máté Sándor igazgató. Az iskola tantestülete a hitoktatókkal együtt 10 tanárból állott, a tanítványok száma az év elején 31 volt, melyből az év folyama alatt 10 kimaradt. Érdekes és tanulságos az igazgatónak „A gazdasági szakoktatás célja és szükségessége a kisbirtokos osztályra nézve“ című bevezető cikke, melynek azon befejező soraiban kifejezett reményt, hogy most, midőn az iskola gazdaságának felszerelése megkezdődött, a gazdaközönség bizonyára el fogja küldeni gyermekét ez osztályba, mi is teljes szívből óhajtjuk.

— **A nagy-körösi ref. tanító-képző intézetben** az 1878/9-ik tanév szept. 1-én veszi kezdetét; a beiratások szept. 1—3. napjain lesznek. A tápintézet szintén szept. 1-én nyílik meg; tápdij havonként ebéd és vacsoráért 5 frt., csupán ebédért 3 frt.; szegénysorsú s jó előmenetelű növendékek díjleendésben részesülnek.

— **Meghívás.** Az Iparegyesület kebelében szervezett fölolvadási bizottság ezennel értesíti az iparügyek fejlődése iránt érdeklődő t. közönséget, miszerint folyó hó 17-én esti 6 órakor az iparegyesület helyiségeiben Csörgéy Imre úr fölolvadást tartand, melynek tárgyát az iparügyek terén megindított mozgalom rövid története képezi, figyelemmel az iparos-osztály anyagi és szellemi fejlődésének érde-

gondolá. „S egy forint“, mondá hangosan. „500 forint“, volt az idegen felelete. „És egy!“

Az árverelők kezdtek figyelni.

„Ezer forint“, mondá az idegen „És egy!“ felelt az ügyvéd.

„És egy“, „5000 forint.“ Az ügyvédnek hideg veriték ütött ki homlokán.

„És egy“, „10,000 forint“, mondá. „És egy“, „20,000 forint.“ „És egy“, hörgé az uzsorás. „30,000 forint!“ mondá határozott hangon az idegen, zsebébe nyúlva tárczájáért, miközben gúnyosan mosolyga az ügyvédre.

„És egy!“ nyögé ez.

Az idegen udvariansan meghajolt, mondván: — Csak 30,000-ig van Pouvoir-om.

Az uzsorás vevé a harisnyakötőt s lélekszakadva sietett haza. Néhány nap mulva levelet kapott Londonból, melyben a herceg tudatá vele, hogy magas politika kívánta ügyekben rögtön Constantinápolyba kellett utaznia, de néhány hét mulva meg fogja látogatni.

Hetek multak s a 25,000 forint örökség átadott a rokonoknak.

Az uzsorás kezdett nyugtalankodni. — X. herceg hallgatott.

Végre Rio-Janeiroból kap az uzsorás levelet, melyben tudósítatik, hogy, mivel a tisztól mintegy 25,000 frtot zsarolt ki uzsora által, az örökös oly bátor volt e kis komédia által azt visszaszerezni. Ha netán kíváncsi volna, mit jelentenek e betűk „M. M. . . n. H.“ a harisnyakötőn, azzal is szolgálhat: Mege salni magad ne hagy d.

Az uzsorás jótékony ájulásba esett.

keire; jelezvén azon utakat és módokat, melyekkel az e téren fennforgó bajok orvoslása lehetséges volna. Midőn ezen, valóban közérdekű felolvasásra a m. t. közönséget meghívom, megemlítem, hogy egyalkalommal az egyet helyiségében társas vacsora rendeztetik, melyre az aláírási iven szokott módon kőörtettni fognak. Kecskeméten, 1878. évi augusztus 7-én. Mádi János, biz. elnök.

— **„Tudósítás a n.-kőrösi hely. hiv. főgymnasium állásáról az 1877/8. isk. tanévben“** megjelent, szerkeszté: Ádám Gerzson igazgató. A tanári személyzet áll 11 rendes és 5 melléktanárból, az ifjúság száma mind e 8 osztályban 257 volt.

— **„Tudósítvány a nagy-körösi ref. tanító-képző intézet és népiskolák állásáról az 1877/8. tanévben.“** Szerkeszté Magyar Antal igazgató-tanár. Rendes tanára az intézetnek volt 4, segéd-tanára pedig 5; a 3. évi tanfolyamot hallgatta összesen 73, melyből évközben eltávozott 2. Az elemi iskolákba beiratott 1621 gyermek, feljárt 1529.

Választási csipkék.

Mikor Kada megtartotta programmal beszédét, a városháza udvarán egy collegája így szólt hozzá: „Bizon sok badarságot össze-visszabeszéltél, bizonyosan nem számítottál rá, hogy értelmes ember is meghallgatja beszéded.“

„Nem is azoknak beszéltem én, hanem az ürgésieknek“, volt rá a bizalmas válasz.

Ugyan miért zsurorodik össze s megy ki a színe a Kada zászlónak?

Szégyenli magán a Kada feliratot.

Micsoda vásárfiát kapott Kada elvtársaitól? Egy disz hátulgombolós nadrágot, melyre sujtást is csináltat pártja az esetre, ha ki tudja neki a Dégiéknél eszközölni a mandatomot.

Ugyan, ha Kada megválasztatnék, tartana-e beszédet az országgyűlésen? Már hogy ne tartana, hisz már most is gyakorolja magát a Dégi korcsmájában.

— Sokat költhet a választásokra a Kada-párt. — Dehogy, azt hallom, csak pár forintot adott ki zászlókra.

— Akkor nagyon kevés szavazója van, mert sok zászló jutott oly házakra is, hol egy választó sem lakik.

Kimutatás

a kecskeméti pénzüintézetek július havi forgalmáról.

Kereskedelmi ipar-hitelintézet és népbank.

Bevétel:

Pénztárállás június 30-án	4,107 frt. 89 kr.
Kötelezett takarékbetétek után	32 „ — „
Váltó visszafizetésekéből:	
Idegen váltókra	97,860 „ — „
Fedezett váltókra	23,384 „ — „
Előleg visszafizetésekéből	10 „ — „
Folyószámlák után	32,033 „ 22 „
Pesti telepítvények után	48,828 „ 67 „
Kamatok	4,521 „ 15 „
Dijak	101 „ 25 „
Késelmi kamatok után	5 „ 03 „
Átírási díjak	7 „ — „
	210,890 frt. 21 kr.

Kiadás:

Váltó leszámolás:	
Idegen váltókra	110,617 frt. 84 kr.
Fedezett váltókra	23,936 „ — „
Folyószámlákra	30,919 „ 77 „
Pesti telepítvényekre	33,352 „ 75 „
Időközi kamatok:	
a) Pesti telepítvényekre	815 „ 26 „
b) Folyó számlákra	146 „ 34 „
Üzleti költségekre	169 „ 80 „
Elnöki fizetés	125 „ — „
Tisztviselők fizetése	250 „ 02 „
Osztalék részvényekre	42 „ — „
Függő kamatok betéti-lapokra	61 „ 60 „
Állami illetékek betétek tők. és kifiz. időközi kamataira	103 „ 83 „
Értékpapír számlán 20 db. kötv.	500 „ — „

201,040 frt. 21 kr.

Pénztárállás 31-én 9,850 frt. — kr.

Vajda, könyvelő. 210,890 frt. 21 kr.

